

KIITOS RUHTINAS G. J. LVOVILJE

Väliaikaisen hallituksen entinen päämies ruhtinas G. J. Lvov on Väliaikaisen hallituksen lehtimieskomitean edustajille järjestetyllä jäähyväisvastaanotolla tehnyt arvokkaita tunnustuksia, jotka takaavat hänelle työväen kiitollisuuden.

„Maan sisäiset tapahtumat viime päivinä”, Lvov lausui, „ovat erityisesti lujittaneet optimismiani. Meidän „syvällä läpimurrollamme” Leninin rintamalla on käsittäakseni verrattomasti suurempi merkitys Venäjälle kuin saksalaisten läpimurrolla meidän lounaisella rintamallamme”.

Kuinka työläiset voisivat olla tuntematta kiitollisuutta ruhtinasta kohtaan tästä selkeästä luokkataistelun arvioinnista? Työläiset eivät ole pelkästään kiitollisia, he tulevat ottamaan oppia Lvovista.

Miten riehakkaan kaunopuheisesti ja äärettömän ulkokul-
taisesti ovatkaan kaikki porvarit ja tilanherrat sekä heidän perässään laahustavat eserrät ja menshevikit pitäneet puheita „kansalaissotaa” vastaan! Katsokaa ruhtinas Lvovin arvokasta tunnustusta, niin te havaitsette, että hän arvioi mitä suurimmalla tyyneydellä Venäjän sisäistä tilannetta nimenomaan kansalaissodan kannalta. Vastavallankumouksen johtoon asetunut porvaristo on tehnyt syvän läpimurron vallankumouksellisten työläisten rintamaan,— tämä on lyhyesti sanottuna ruhtinaan tunnustusten mitätön totuus. Kaksi vihollista, kaksi vihollisleiriä, toinen on mur-
tanut toisen rintaman — näin ruhtinas Lvov luonnehtii Venäjän sisäisen tilanteen. Kiittäkäämme sydämellisesti ruhtinas Lvovia avomielisyydestä! Onhan hän tuhat kertaa enemmän oikeassa kuin ne hempeämieliset poroporvarit eserrien ja menshevikkien joukosta, jotka luulevat, että porvariston ja proletariaatin välinen luokkataistelu,

joka kiertämättä kärjistyy äärimmilleen vallankumouksen aikana, saattaa häipyä olemattomiin heidän kiroustensa ja manaustensa voimasta!

Kaksi vihollista, kaksi vihollisleiriä, toinen niistä on murtanut toisen rintaman — sellainen on ruhtinas Lvovin oikeaanosuva historian filosofia. Hän on oikeassa jättäessään tosiasiallisesti pois laskuista kolmannen leirin, pikkuporvariston, eserrät ja menshevikit. Tuo kolmas leiri näyttää suurelta, mutta todellisuudessa se ei kykene ratkaisemaan mitään itsenäisesti; tämä seikka on selvä järkevasti ajattelevalle ruhtinaalle, kuten se on selvä jokaiselle marxilaiselle, joka ymmärtää pikkuporvariston taloudellisen aseman, kuten se on selvä loppujen lopuksi kenelle historian opetuksia, jotka paljastavat aina pikkuporvarillisten puolueiden voimattomuuden silloin, kun porvariston ja proletariaatin välinen luokkataistelu kärjistyy.

Sisäinen luokkataistelu on sodankin aikana paljon tärkeämpi asia kuin taistelu ulkoista vihollista vastaan — mitä kaikkia törkeitä herjauksia ovatkaan suur- ja pikkuporvariston edustajat syytäneet bolshevikkien niskaan sen vuoksi, että bolshevikit tunnustavat tämän totuuden! Lukemattomat „yhtenäisyydestä”, „vallankumouksellisesta demokratiasta” y.m. y.m.s. lavertelevat paljon lupailevien lauseparsien harrastajat ovat jos millä tavoin yrittäneet sanoutua siitä irti!

Mutta kun koitti vakava, ratkaiseva hetki, niin ruhtinas Lvov tunnusti tämän totuuden oitis ja kokonaisuudessaan, julisti avoimesti, että „voitto” maan sisäisestä luokkavihollisesta on tärkeämpi kuin tilanne ulkoista vihollista vastaan käytävän taistelun rintamalla. Kiistämätön totuus. Hyödyllinen totuus. Työläiset tulevat olemaan hyvin kiitollisia ruhtinas Lvoville sen tunnustamisesta, sen mieleenpalauttamisesta, sen levittämisestä. Ja osoittaakseen kiitollisuuttaan ruhtinaalle työläiset tulevat pyrkimään puoluekantaisilla ponnistuksillaan siihen, että mitä laajimmat työtätekevien ja riistettyjen joukot ymmärtäisivät ja omaksuisivat hyvin tämän totuuden. Mikään ei ole niin suureksi hyödyksi työväenluokalle sen taistelussa vapautumisensa puolesta kuin tämä totuus.

Missä ilmenee se „läpimurto” kansalaissodan rintamalla, jonka vuoksi ruhtinas Lvov niin kovin riemuitsee? Tämän

kysymyksen tarkasteluun on kiinnitettävä erityistä huomiota, jotta työväki voisi ottaa kunnolla oppia Lvovista.

„Läpimurto” sisällissodan „rintamalla” ilmeni tällä kertaa ensinnäkin siinä, että porvaristo syyti luokkavihollistensa, bolshevikkien niskaan merellisen lokaa ja parjauksia, osoittaen tässä mitä halpamaisimmassa ja likaisimmassa poliittisten vastustajain parjaamisessa ennen kuulumatonta itsepintaisuutta. Tämä oli luvalla sanoen „aatteellista valmistelua” „läpimurron suorittamiseen luokkataistelun rintamalla”.

Toiseksi, aineellinen, asian ydintä koskeva „läpimurto” ilmeni vihamielisten poliittisten virtausten edustajain vangitsemisina, siinä, että heidät julistettiin lainsuojattomiksi, osa heistä surmattiin kadulla ilman oikeudenkäyntiä (Voinovin murha heinäkuun 6 päivänä sen takia, että hän oli tuonut ulos „Pravdan” kirjapainosta sen julkaisuja), niille kuuluvien sanomalehtien lakkauttamisina, työläisten ja vallankumouksellisten sotilaiden aseistariisumisena.

Kas sitä on „läpimurto luokkasodan rintamalla”. Työläisten on syytä miettiä tätä asiaa perinpohjin kyetäkseen soveltamaan sitä porvaristoon, kun aika koittaa.

Proletariaatti ei milloinkaan turvaudu parjaukseen. Se lakkauttaa porvariston sanomalehdet julistaen suoraan, laissa, hallituksen nimissä annetulla määräyksellä, että kapitalistit ja heidän puolustajansa ovat kansan vihollisia. Porvaristo meidän vihollisemme, hallituksen persoonassa ja pikkuporvaristo Neuvostojen persoonassa eivät rohkene hiiskahtaakaan suoraan ja avoimesti „Pravdan” lakkauttamisesta, sen lakkauttamisen syistä. Proletariaatti ei tule käyttämään aseenaan parjauksia, vaan totuuden sanaa. Se sanoo talonpojille ja koko kansalle totuuden porvarillisista lehdistä ja niiden lakkauttamisen välttämättömyydestä.

Toisin kuin pikkuporvariston lavertelijat, eserrät ja menshevikit, proletariaatti tulee tietämään varmasti, mitä on käytännössä luokkataistelun „rintaman läpimurto”, vihollisen vaarattomaksi tekeminen, riistäjien vaarattomaksi tekeminen. Ruhtinas Lvov auttoi proletariaattia tajuamaan tämän totuuden. Kiittäkäämme ruhtinas Lvovia.